

кой знае до гдѣ ще я закараме. Не можемъ ли като стари приятели да се разберемъ?

Инокентий.

Да, азъ искамъ да се разберемъ?

Тодоръ.

Искашъ, а все продължавашъ тия рѣчи. И какви рѣчи?

Инокентий.

Тѣй схващамъ азъ моя новъ пхтъ.

Тодоръ.

Но защо си тѣй остъръ и горещъ! Защо гледашъ на мене като на — (огорчено) Ти мислишъ, че азъ съмъ толкова користолюбивъ? — Ти мислишъ, че менъ ми е приятно, когато се мѣся въ нѣщо, което не бива да прави единъ човѣкъ въ расо? Ти мислишъ много злѣ за мене и не виждашъ колко азъ страдамъ, кога и самъ не удобрявамъ нѣкои мои —

Инокентий.

(Прѣсича го) Тогава?

Тодоръ.

(Разчувстванъ) Тамъ е! Ти си самъ: една овца — едно легло. А я да имаше челядь, да имаше дѣца, момичета! (Загрижено) не само храни ще прѣкупувашъ, не съ лихва ще давашъ пари, но..... ала ти не разбирашъ тия работи.

Инокентий.

Дѣцата сж като дѣца, но да се вършатъ за тѣхъ прѣстжления? —

Тодоръ.

(Въздъхва) Бащино сърдце, бащино сърдце нѣ-